

Dusa Lajos

Az éjen át

Sötéten át, sötéten át
most elsuhansz, csak elsuhansz.
Nézed a vonat ablakát,
és visszanez rád, aki vagy.

Kint semmi, semmi lámpafény,
büntet az éji nagy lapály;
a sík, a sík, hol nincs remény,
hol Isten is magában áll.

Ha béborult, hát béborult,
nézem magam, nem szégyellem.
A vak semmi magába bújt,
s micsoda tükröm lett nekem!

Az éjszakát, az éjszakát
úgy nézem, hogy az én vagyok.
Az is törvény, hogy mit se láss,
csak sejts egy valami nagyot.

DUSA LAJOS (1948) Debrecenben élő költő.